

ALBUNIUS EREMITA

Apud Sanderum (*Biblioth. mss.*, part. 1, p. 113) fit mentio Albuini cujusdam reclusi, qui librum Heriberto, circa annum 999 archiepiscopo Coloniensi renuntiato, inscripserat. Prodiit tantum epistola nuncupatoria operi præfixa, liber nondum vidit lucem. Exstat ms. in bibliotheca Canoniorum regularium Tongrensi-um.

ALBUINI EPISTOLA AD HERIBERTUM

COLONIENSEM ARCHIEPISCOPUM

(Apud Marten., *Ampl. Collect.* tom. 1, ex ms. codice Canoniorum regularium Tongrensi-um.)

Domino HERIBERTO Coloniensi episcopo ALBUINUS eremita indignus gloriam et pacem sempiternam.

Ex quo, mi Pater, misericordis vestræ gratiam promerui, exoro Domini nostri pietatem die noctuque ut secum vos post hanc vitam regnare sinat sine fine, et incensus divinis mandatis possitis adimplere bona quæ desideratis. Igitur quia pium studium sacras Scripturas habetis audire, sicut mihi indigno præcepistis, desideravi scribere pietati vestræ aliqua exempla quæ in libris divinis legendo hæc omnia scripta invenio. Si tamen, Deo omnipotente adjuvante, aliquid proficere posset, omnia quæ in hoc libello scripta habeo, non proprio sensu fingo, vel excogito quod dico, sed de sanctis Patribus coadunata retineo. Sine dubio qui ea fecerit videbit lumen æternum, et in tali admonitione nemo me despiciat; quia etsi indignus sum talia ministrare, vera tamen sunt quæ dico, et dum otiosus nemo stare debet, per ista de virtute in virtutem ascendit ad illum qui vivit in sæcula sæculorum. Amen. Si tamen placet, Pater

sancte, et si bonum tibi videtur, sæpius fac rescribi [ne] me pœniteat tantum laborasse, et ne me peccatorem spernatis in oratione vestra, ut vos non spernat qui cum Patre et sancto Spiritu regnat in se. Amen. Pro certo scitote omnes quod nullus libellus citius vos deducet ad cœlestes thesauros quam iste, si sæpius eum curetis recitare. Scio non multum esse beatum, qui se solummodo salvat, Domino adjuvante, sed felicior est qui desiderat alios trahere secum ad regnum cœlesti. Quapropter, o homo, moneo tuam charitatem quicumque legeris hanc scripturam, ut compleas ore perfecto, et aliis bonum exemplum monstres, ut de tuo et aliorum labore merearis percipere a Deo remunerationem. Mente curiosa semper cogita, ne hæc facias, ut Creatori displiceas, quia si in bono perseveraveris, donabit tibi quod oculus non vidit, nec auris audivit, ubi multi sanctorum requiescunt.

Cum igitur de plurimis virtutibus te desiderem admonere, in primis cupio ut virtutem charitatis Cante omnia studeas habere, etc.

TERALDUS

EPISTOLA TERALDI AD GUIDONEM

Cur in festivitibus SS. Pauli et Laurentii versiculi antiphonis innectantur.

(Apud Marten. *ubi supra*, ex ms. Floriacensi.)

(1) TERALDUS GUIDONI fratri salutem.

Questionem ex officio solemnitatis Pauli apostoli atque Laurentii martyris quare scilicet cum antiphonis versiculi neclerentur, quam mihi a te memin-
 (1) Quis sit Teraldus qui epistolam sequentem scripsit, quis præterea Guido cui inscripta est, incertum. Ambo forte monachi monasterii Floria-

ante annum propositam, jam nunc, prout auctor sensus dederit Dominus, charitati tuæ persolvens reddam. Sciendum itaque quod omnes sancti qui omnipotenti Deo devoti exstiterunt, aut cum sola fide, cens, ex cujus bibliotheca curis D. Martenii prodiit epistola seu epusculum sequens.

aut certe fide simul et operibus coluerunt. Verum plures fide tantummodo, non habentes locum vel tempus operandi, ei placuerunt, ac professionem nominis ejus passi sunt. Ex operibus autem absque fide nemo ei unquam aut placere potuit aut poterit, et ut aptius enuntiem quod dico, hæc est illa geminæ conversationis discretio, quam contemplativam et activam nuncupant vitam. Ad hanc quoque distinctionem pertinent duo quæ in Psalterio crebro commemorantur, canticum videlicet et psalmus. Nam canticum, quod ex intelligentia sola vocis humanæ profertur emissionem, ad interioris hominis scientiam et fidei pertinet veritatem; psalmus vero, qui adhibito materiali organo consonanter peragitur, ad exteriora et corporalia refertur opera: in quibus nimirum justitiæ operibus, maximæ justitiæ opus, quod Græco vocabulo *eleemosynam* appellant, eminet: et vas electionis Paulus apostolus et magister gentium cum fide esset firmissimus, doctrinaque perfusus, atque divino amore toto flagraret animo, quod omnibus commune est sanctis; et jam misericordiæ operibus incomparabiliter sedulus insudabat; quod textus Epistolarum edocet, ubi discipulos sive auditores suos sæpius ad eleemosynam exhortatur, collectamque pecuniarum quam Jerosolymam de-

ferat, jubet facere, asserens se pauperibus et egenis ibidem consistentibus ministrandi officium suscepisse. Nec non est Laurentius Romanæ Ecclesiæ archidiaconus, cum et ipse esset fide stabilis, scientia providus, eleemosynarum largitati hilariter instans, thesauros ejusdem Ecclesiæ sibi commissos, ut gesta passionis ejus loquuntur, fiducialiter erogavit pauperibus: unde et solemnitate ipsius lectio legitur apostolica quæ tota in exhortatione sive laude eleemosynæ facientis conscripta est, atque ad eandem pertinentia causam alia nonnulla huic officio inseruntur. Hæc igitur duo quæ dixi, canticum videlicet ac psalmus, pariterque figuras eorum quas præfati sumus, sancti Patres divinorum officiorum ordinatores significare volentes, in hujus utriusque sancti festivitate cum antiphonis decantandis statuerunt versiculo recitanda: quatenus per hæc et sinceritas fidei eorum in Deo et misericordiæ opera in proximis monstrarentur, ut antiphona loco cantici, per quod, ut dictum est, devotio mentis exprimitur, resonaret; versiculi vero tanquam psalmi recitarentur, quo æque exterior actio, ac misericordiæ opera, quæ studiosissime hi duo sancti præ cæteris exercuerant, insinuarentur. Vale in Domino, charissime.

AMBLARDUS

ABBAS SOLLEMNIACENSIS

AMBLARDI EPISTOLA AD HERVEUM

Canonicum Turonensem

Mittit ad eum librum de Vita sancti Eligii episcopi

(Apud Mabill., *Annal. Bened.* tom. IV, pag. 155.)

Præcellentissimo, Deoque amabili, ac bonorum operum insigniter adornato domino meo HERVEO, humillimus omnium AMBLARDUS abbas cunctaque congregatio mihi subjecta Sollemniacensis monasterii, perpetuam in Christo salutem.

Mentio sacra vestri sic nostro semper adhæret pectori, ut nulla perturbatione sæculi nequaquam possit elabi. Quamvis enim inter turbines sæculi simus positi, tamen in orationibus nostris, Deo largiente, in quantum possumus, memores sumus vestri. Novimus enim, ab ipsis pene cunabulis vos nihil aliud amasse, præter Deo vivere. Vestri autem sub ditionem positus agnovi, diligentius vos quotidie

miris augeri virtutibus; pro quo petimus ut memores sitis nostri in orationibus vestris. Vitam beatissimi Eligii confessoris atque episcopi, quam dudum a nobis poposcistis, expressimus ut potuimus, ac, Deo volente, vestræ præsentis destinavimus. Precamur itaque vos, reverentissime Pater, ut cum avide eam sumpseritis, ac bene eam memoria commendatam habueritis, etiam Rotherto regi ostendatis, ut ex ea cognoscat quanta familiaritate ac benignitate circa locum nostrum sollicitudinem habere debeat. Cum enim ego apud vos habitarem, ac cum illo frequenter locutus fuisset, ipse mihi rogavit ut ego ei eam habere facerem.